

Дело C-439/19**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

11 юни 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Satversmes tiesa (Конституционен съд, Латвия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

4 юни 2019 г.

Подател на искането за установяване на противоконституционност:

B

Орган, издал акта, чиято конституционност е оспорена:

Latvijas Republikas Saeima (Парламент на Република Латвия)

Предмет на главното производство

Установяване на съвместимостта с член 96 от Latvijas Republikas Satversme (Конституция на Република Латвия), отнасящ се до неприкосновеността на личния живот, на член 14.¹, параграф 2 от Ceļu satiksmes likums (Закон за движението по пътищата), доколкото в него се предвижда, наред с други въпроси, че информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения е общественодостъпна.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

На основание член 267 ДФЕС запитващата юрисдикция иска тълкуване на Регламент 2016/679 и Директива 2003/98, за да се установи дали те забраняват на държавите членки да предвидят в своята правна уредба, че информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения е общественодостъпна, разрешавайки по този начин обработването на въпросните лични данни чрез тяхното разкриване и предаване за повторна употреба.

При условията на евентуалност запитващата юрисдикция иска също така тълкуване на принципа на предимство на правото на Съюза и принципа на правната сигурност, за да се изясни приложимостта на спорната в главното производство национална разпоредба и възможността за запазване на правните ѝ последици до влизането в сила на окончателното решение на запитващата юрисдикция относно конституционсъобразността на тази разпоредба.

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли понятието „обработване на лични данни, свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност“, в член 10 от Регламент 2016/679 да се тълкува в смисъл, че обхваща предвиденото в спорната разпоредба обработване на информация относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения?
- 2) Независимо от отговора на първия въпрос, могат ли разпоредбите на Регламент 2016/679, и по-специално принципът на „дялостност и поверителност“, залегнал в член 5, параграф 1, буква е) от него, да се тълкуват в смисъл, че не допускат възможността държавите членки да предвидят достъпност за обществеността на информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения и да разрешат обработването на съответните данни посредством тяхното разкриване?
- 3) Трябва ли съображения 50 и 154, член 5, параграф 1, буква б) и член 10 от Регламент 2016/679, както и член 1, параграф 2, буква вв) от Директива 2003/98/ЕО, да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която разрешава предаването на информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения с цел повторна употреба?
- 4) При утвърдителен отговор на някой от предходните въпроси, трябва ли принципът на предимство на правото на Съюза и принципът на правната сигурност да се тълкуват в смисъл, че би могло да бъде допустимо прилагането на спорната разпоредба и запазването на правните ѝ последици до влизането в сила на окончателното решение на Конституционния съд?

Относитими разпоредби от правото на Съюза

Договор за функционирането на Европейския съюз. Член 16, параграф 1.

Харта на основните права на Европейския съюз. Член 8, параграф 1.

Директива 95/46/ЕО (Директива за защита на данните). Член 94.

Регламент (ЕС) 2016/679 (Общ регламент относно защитата на данните).
Съображения 4, 9, 50 и 154, и членове 4, 5, 6, 10 и 94.

Директива 2003/98/ЕО относно повторната употреба на информацията в
обществения сектор. Съображение 21 и член 1.

Относими разпоредби от националното право

Latvijas Republikas Satversme (Конституция на Република Латвия).
Членове 32, 89 и 96.

Ceļu satiksmes likums (Закон за движението по пътищата). Членове 14.¹ и
43.¹.

Sodu reģistra likums (Закон за регистъра на наказанията). Член 1.

Fizisko personu datu aizsardzības likums (Закон за защита на данните на
физическите лица).

Fizisko personu datu apstrādes likums (Закон за обработване на данните на
физическите лица).

Informācijas atklātības likums (Закон за оповестяването на информация).
Член 1.

Практиката на Съда

Решение на Съда от 16 януари 2019 г., Deutsche Post AG (C-496/17,
EU:C:2019:26, т. 57).

Решение на Съда от 21 юни 2007 г., Stichting ROM projecten (C-185/06,
EU:C:2007:370, т. 24).

Решение на Съда от 10 март 2009 г., Gottfried Heinrich (C-345/06,
EU:C:2009:140, т. 44).

Решение на Съда от 9 март 1978 г., Simmenthal (106/77, EU:C:1978:49, т. 17).

Решение на Съда от 8 септември 2010 г., Winner Wetten GmbH (C-409/06,
EU:C:2010:503, т. 67).

Кратко представяне на фактите и на главното производство

- 1 Член 14.¹, параграф 2 от латвийския Закон за движението по пътищата, в
изменената му редакция, влязла в сила на 10 май 2018 г., гласи:

„(2) Информацията относно превозно средство, собственост на юридическо лице, [...] правото на лице да управлява превозни средства, наложените и неплатени в законоустановените срокове глоби за пътнотранспортни нарушения, както и друга информация, вписана в националния регистър на превозните средства и водачите и в информационната система за теглителните средства и водачите, се счита за общественодостъпна.“

- 2 Държавното акционерно дружество „Ceļu satiksmes drošības direkcija“ (Дирекция „Безопасност на движението по пътищата“, наричана по-нататък „Дирекцията“) е вписало в националния регистър на превозните средства и водачите (наричан по-нататък „национален регистър на превозните средства“) наложените на подателя на искането точки за пътнотранспортни нарушения — информация, която съгласно член 14.¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата (наричан по-нататък „спорната разпоредба“) е общественодостъпна и може да бъде съобщавана на всеки. Тази информация е предадена за повторна употреба на две юридически лица (наричани по-долу „операторите, осъществяващи повторна употреба“).
- 3 След подаването на съответното искане пред запитващата юрисдикция е образувано производство относно конституционосъобразността на спорната разпоредба.

Основни доводи на страните в главното производство

- 4 **Подателят на искането за установяване на противоконституционност** счита, че спорната разпоредба не е в съответствие с член 96 от Конституцията, отнасящ се до неприкосновеността на личния живот, тъй като допуска обработването на неговите лични данни. По-специално според него съдържащата се в регистъра на превозните средства информация относно наложените точки за пътнотранспортни нарушения следва да се счита за лични данни, свързани с наказания, наложени в рамките на административнонаказателни производства, и като такава тя попада в обхвата на член 10 от Регламент 2016/679. Той твърди, че личните данни, свързани с наложени в рамките на административни производства наказания, могат да бъдат обработвани само от посочени в закон лица, но нито един закон не предоставя това правомощие на Дирекцията. По отношение на повторната употреба на лични данни подателят на искането счита, че принципът за повторна употреба трябва да бъде въведен и прилаган при пълно спазване на принципите, които уреждат защитата на личните данни. Той изтъква, че Дирекцията не е оправомощена да обработва с цел повторна употреба общественодостъпната информация, с която разполага. Подателят на искането посочва още, че при обработването на лични данни следва да се спазват принципите на законност, минимална намеса, справедливост и анонимност, както и принципите на участие и прозрачност.

- 5 **Saeima** (Парламентът) счита, че спорната разпоредба е в съответствие с член 96 от Конституцията. За да се разбере смисълът на тази разпоредба, според него трябва да се вземе предвид практиката при нейното прилагане и правната система, в рамките на която тя действа. На практика информацията относно наложените точки за пътнотранспортни нарушения не се предоставяла автоматично на разположение на обществеността. Парламентът поддържа, че спорната разпоредба е тясно свързана с въвеждането в Латвия на системата от точки, налагани за нарушения, като една от мерките за подобряване на безопасността на движението по пътищата. Тази система имала две основни задачи: да се идентифицират водачите на превозни средства, които системно и умишлено нарушават правилата за движение по пътищата, и да се повлияе превантивно върху поведението на участниците в движението по пътищата. Тези задачи не могли да бъдат изпълнени изцяло и ефективно, ако информацията не е общественодостъпна. Затова, предвиждайки, че тази информация е достъпна за обществеността, законодателят бил гарантирал правото на трети лица на достъп до информацията, закрепено в член 100 от Конституцията, и същевременно бил осигурил постигането на основната цел — защитата на правата на трети лица и обществената безопасност. Според Парламента наложените точки за пътнотранспортни нарушения не може да се считат за данни, отнасящи се до наказания, наложени в рамките на административно производство, по смисъла на член 10 от Регламент 2016/679. Наложените точки за пътнотранспортни нарушения не представлявали форма на административно наказание. Освен това Парламентът посочва, че в Латвия, наред с регистъра на превозните средства, съществува регистър на наказанията, в който се вписват както лицата, извършили престъпления, така и тези, които са извършили административни нарушения. Той изтъква, че в член 43.¹, параграф 1 от Закона за движението по пътищата се предвижда изрично, че извършените от водачите административни нарушения се вписват в регистъра на наказанията, а наложените точки за пътнотранспортни нарушения — в регистъра на превозните средства. Той посочва, че дори и член 10 от Регламент 2016/679 да беше приложим по отношение на наложените точки за пътнотранспортни нарушения, обработването от Дирекцията на информацията относно тези точки отговаря напълно на изискванията на посочената разпоредба. Обработването на тази информация се основавало на член 6, параграф 1, букви в) и д) от Регламент 2016/679. Освен това в приложимата национална правна уредба били предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни.
- 6 Според **Datu valsts inspekcija** (Държавна агенция за защита на данните, Латвия), участваща в производството в качеството на *amicus curiae*, за да се прецени конституционносъобразността на спорната разпоредба, на първо място, следва да се анализират правното естество и обхватът на израза „наложени точки за нарушения“. Според тази агенция целта на вписването на наложените точки за пътнотранспортни нарушения е да се разполага с регистър на пътнотранспортните административни нарушения, така че в

зависимост от броя на нарушенията да могат да се приложат допълнителни мерки за оказване на влияние върху поведението на водачите. Тя смята, че наложените точки за пътнотранспортни нарушения могат да се считат за лични данни по смисъла на Регламент 2016/679, тъй като се отнасят до физическо лице с установена самоличност и са част от личния живот. Държавната агенция за защита на данните твърди, че данните, съдържащи информация за личния живот и отговорността пред администрацията (произтичаща от наложено наказание), следва да бъдат специално защитени по смисъла на Регламент 2016/679. Според нея, след като спорната разпоредба предвижда, че информацията относно наложените точки за пътнотранспортни нарушения е достъпна за обществеността, съответното ограничение на основните права задължително трябва да бъде насочено към постигането на законна цел, при спазване на принципа на пропорционалност.

- 7 **Дирекцията** признава, че е обработила данните на подателя на искането в регистъра на превозните средства. Тя твърди, че съгласно спорната разпоредба тази информация е общественодостъпна и че в националната правна уредба не се предвиждат ограничения по отношение на повторната ѝ употреба.

Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване

- 8 Що се отнася до правното естество на системата от точки, налагани за пътнотранспортни нарушения, запитващата юрисдикция отбелязва, че съгласно член 43.¹, параграф 1 от Закона за движението по пътищата извършените от водачите административни нарушения се вписват в регистъра на наказанията, а наложените точки за пътнотранспортни нарушения — в регистъра на превозните средства. Регистърът на наказанията е единен регистър на лицата, извършили престъпления и административни нарушения; в него се вписва информация за лица, извършили административни нарушения, включително информация относно извършеното административно нарушение и наложеното административно наказание. От друга страна, наложените точки за пътнотранспортни нарушения се вписват в регистъра на превозните средства с цел проследяване на пътнотранспортните административни нарушения, така че в зависимост от техния брой да могат да се приложат допълнителни мерки за оказване на влияние върху поведението на водачите. Наложениите точки за пътнотранспортни нарушения се премахват с изтичане на срока им на действие.
- 9 Запитващата юрисдикция отбелязва, че свързаната с физически лица информация попада в обхвата на понятието „право на неприкосновеност на личния живот“, съдържащо се в член 96 от конституцията. Това понятие обхваща обработването на данните, свързани с личния живот на дадено лице, и включва тяхното разкриване и съхраняване.

- 10 За да се изясни съдържанието на националната правна уредба и тя да може да бъде приложена, следва да се вземе предвид правото на Европейския съюз и неговото тълкуване, произтичащо от практиката на Съда. Съгласно член 16, параграф 1 ДФЕС и член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз всеки има право на защита на неговите лични данни — защита, уредена с Регламент 2016/679. По отношение на обработването на данни запитващата юрисдикция се позовава на практиката на Съда (решение по дело C-496/17, *Deutsche Post*, точка 57), съгласно която обработването на лични данни трябва да отговаря, от една страна, на отнасящите се до качеството на данните принципи, прогласени в член 5 от Регламент 2016/679, и от друга страна, на някой от принципите за законосъобразност на обработването на лични данни, изброени в член 6 от посочения регламент. Запитващата юрисдикция отбелязва също, че съгласно член 10 от Регламент 2016/679 обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност, въз основа на член 6, параграф 1, се извършва само под контрола на официален орган или когато обработването е разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни. От практиката на запитващата юрисдикция следва, че определени категории лични данни трябва да бъдат специално защитени. Тъй като член 10 от Регламент 2016/679 допуска обработването на такива данни само под контрола на официален орган или когато то е разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни, правната уредба на държавите членки може да разрешава обработването на данни, включително под формата на разкриване, само на лицата, посочени във въпросната уредба. Това означава, на първо място, че по-нататъшното обработване на такива данни е разрешено единствено под контрола на официален орган. На второ място, определянето на дадена информация като общественодостъпна може да изключва поради самото ѝ естество предвиждането на подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данните, тъй като такава информация е достъпна за всеки. Ето защо запитващата юрисдикция стига до заключението, че в приложното поле на член 96 от Конституцията попада защитата на информация, свързана с присъди и нарушения на физически лица.
- 11 Запитващата юрисдикция отбелязва, че спорната разпоредба предоставя на всеки субективно право да поиска и да получи от Дирекцията налична в регистъра на превозните средства информация относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения. От материалите по делото е видно, че при прилагането на практика на спорната разпоредба информацията се предоставя, ако искащото достъп до нея лице посочи личния идентификационен номер на съответните водачи. От това следва, че информацията относно собственото и фамилното име на физическите лица, чиято самоличност може да бъде установена, и наложените им точки за пътнотранспортни нарушения трябва да се считат за лични данни, а тяхното

разкриване — за обработване на лични данни по смисъла на член 96 от Конституцията.

- 12 Запитващата юрисдикция счита, че в случая е необходимо да се изясни съдържанието на член 10 от Регламент 2016/679. Този член се прилага спрямо обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност. На пръв поглед разпоредбата не се отнася до данни относно наказания за административни нарушения. Съгласно съображение 9 от Регламент 2016/679 целите и принципите на Директива 95/46/ЕО й дават солидна основа, а в съответствие с член 94, параграф 2 от посочения регламент позоваванията на отменената директива се тълкуват като позовавания на Регламент 2016/679. В член 8, параграф 5 от Директива 95/46/ЕО се посочва, че обработването на данни, отнасящи се до закононарушения, присъди или мерки за сигурност, може да се извършва само под контрола на официален орган или ако националното законодателство предвижда подходящи гаранции, предмет на дерогации, които могат да бъдат предоставяни от държавата членка съгласно националните разпоредби, предвиждащи подходящи конкретни гаранции. Въпреки това, пълен списък на присъди може да се съхранява само под контрола на официален орган. Държавите членки могат да предвидят, че данните, отнасящи се до административни санкции или до решения по граждански дела, също се обработват под контрола на официален орган. Следователно според запитващата юрисдикция през периода на действие на Директива 95/46 държавите членки е трябвало да гарантират спазването на специални изисквания при обработването на лични данни, отнасящи се до закононарушения, присъди или мерки за сигурност, докато приемането на специални разпоредби относно личните данни, свързани с административни наказания, е оставено на преценката на държавите членки. В Латвия изискванията на Директива 95/46/ЕО са транспонирани по-специално със Закона за защита на данните на физическите лица, в чийто член 12 се предвижда, че личните данни, отнасящи се в частност до нарушения, присъди и санкции, наложени в рамките на административни производства, могат да се обработват само от предвидените в закон лица и в предвидените от закон случаи. Този закон е отменен на 5 юли 2018 г. с влизането в сила на Закона за обработване на данните на физическите лица, с който въз основа на прилагането на Регламент 2016/679 се цели да бъдат създадени правните предпоставки за установяването на национално равнище на система за защита на данните на физическите лица. Следователно в продължение на повече от десет години, до влизането в сила на Регламент 2016/679, латвийската правна система е съдържала сходни изисквания за обработването на лични данни, отнасящи се до присъди, от една страна, и до наказания, наложени в рамките на административни производства, от друга. Запитващата юрисдикция посочва, че съгласно съображение 4 от Регламент 2016/679 правото на защита на личните данни трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото. Функцията в обществото на член 10 от Регламент 2016/679 е да защитава личните данни, свързани с присъди и нарушения, за да се гарантира, че личният и професионалният

живот на дадено лице не е повлиян неблагоприятно и неправомерно, поради това че му е било наложено наказание в миналото. Тази функция би могла да се приложи по подобен начин по отношение на защитата на лични данни, свързани както с присъди по наказателни дела, така и с наказания, наложени в рамките на административни производства. Освен това с оглед на член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и практиката на Европейския съд по правата на човека запитващата юрисдикция е признала, че във връзка с гаранциите, произтичащи от правото на справедлив съдебен процес, административнонаказателните производства могат да бъдат квалифицирани като наказателни дела въз основа на определени критерии. Ако член 10 от Регламент 2016/679 също предвижда специални правила за обработването на лични данни, свързани с административни нарушения и наказания в случаи като настоящия, информацията относно наложените на дадено лице точки за пътнотранспортни нарушения не би могла да се счита за общественодостъпна. Не съществува утвърдена практика на Съда по въпроса на запитващата юрисдикция. При тези обстоятелства не може да се счита, че разпоредбите на Регламент 2016/679 определят ясни и точни задължения, които от гледна точка на тяхното изпълнение или на последиците от тях да са независими от последващо приемане на правен акт. Следователно в конкретния случай доктрината за „acte clair“ не е приложима и са налице съмнения дали Регламент 2016/679 действително налага специални изисквания за обработването на лични данни, свързани с административнонаказателни производства.

- 13 Съгласно практиката на Съда обработването на лични данни трябва да съответства на отнасящите се до качеството на данните принципи, прогласени в член 5 от Регламент 2016/679, включително принципа на „цялостност и поверителност“. Този принцип е залегнал в член 5, параграф 1, буква е) от Регламент 2016/679, съгласно който личните данни са обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване. Освен това, в съответствие със съображение 39 от Регламент 2016/679, личните данни следва да се обработват по начин, който гарантира подходяща степен на сигурност и поверителност на личните данни, включително за предотвратяване на неправолен достъп до лични данни [...] или за предотвратяване на използването им. В настоящия случай спорната разпоредба предвижда, че информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения (която запитващата юрисдикция счита за лични данни) е достъпна за обществеността, и разрешава нейното разкриване (което запитващата юрисдикция приема за обработване на лични данни) на всеки, независимо дали има основателни причини да получи такава информация. Според запитващата юрисдикция, когато се предвижда, че личните данни са общественодостъпни, е възможно да не може да се гарантира подходяща степен на сигурност и поверителност на тези данни. Спорната разпоредба по същество предвижда неограничено обработване на тези лични данни под

формата на разкриване и разрешава на Дирекцията при поискване да разкрива информацията относно тези лични данни, без да предприема мерки за сигурност на личните данни. Ето защо за произнасянето по делото е необходимо да се изясни съдържанието на принципа на „цялостност и поверителност“, съдържащ се в член 5, параграф 1 от Регламент 2016/679.

- 14 Запитващата юрисдикция счита, че за да се произнесе по настоящото дело, може да е релевантно да се провери дали информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения може да бъде предадена за повторна употреба. Изискванията съгласно Директива 2003/98 са транспонирани в Латвия със Закона за оповестяването на информация. Съгласно съображение 21 и член 1, параграф 4 от Директива 2003/98 същата оставя непроменено и по никакъв начин не засяга нивото на защита на физическите лица, що се отнася до обработката на лични данни съгласно разпоредбите на Общността и на националното законодателство, в частност Регламент 2016/679. В съображение 154 от Регламент 2016/679 също се подчертава, че Директива 2003/98 не променя задълженията и правата, установени в посочения регламент. В член 5 от Регламент 2016/679 се определят принципите относно обработването на лични данни, включително принципа на „ограничение на целите“, което означава, че личните данни са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели. Според запитващата юрисдикция, ако информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения можеше да бъде разкрита на всеки, включително на операторите, осъществяващи повторна употреба, не би било възможно да се определят целите на по-нататъшното обработване на данните и по същество не би било възможно да се прецени дали обработването на лични данни се извършва по начин, който е несъвместим с тези цели. В член 10 от Регламент 2016/679 са установени специални изисквания за обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност. Ако тези изисквания следва да се разглеждат като режим на достъп, който ограничава достъпа до определена информация поради съображения, свързани със защитата на личните данни по смисъла на съображение 154 от Регламент 2016/679 и на член 1, параграф 2, буква вв) от Директива 2003/98, личните данни по член 10 от Регламент 2016/679 не могат да бъдат предавани за повторна употреба. Следователно за произнасянето по настоящия случай може да е необходимо да се изясни дали съображения 50 и 154, член 5, параграф 1, буква б) и член 10 от Регламент 2016/679, както и член 1, параграф 2, буква вв) от Директива 2003/98, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която разрешава да бъде предадена за повторна употреба информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения.
- 15 Що се отнася до запазването на последиците от спорната разпоредба, запитващата юрисдикция посочва, че ако в настоящия случай се прецени, че спорната разпоредба противоречи на разпоредбите на Регламент 2016/679 и

на член 96 от Конституцията, националната юрисдикция може да се произнесе относно момента, в който тази разпоредба престава да бъде в сила. Запитващата юрисдикция обаче посочва, че при приемането на такова решение следва да се има предвид, че принципът на правната сигурност е част от правния ред на Съюза. Както Съдът признава в решение Heinrich (C-345/06), принципът на правната сигурност изисква правната уредба на Съюза да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага. Според запитващата юрисдикция спазването на принципа на правната сигурност трябва да се преценява във връзка с принципа на предимство на правото на Съюза, съгласно който действието на разпоредбите на Договора и на пряко приложимите актове на институциите в отношението им с вътрешното право на държавите членки е такова, че със самото си влизане в сила тези разпоредби и актове правят неприложима по право всяка противоречаща им разпоредба на действащото вътрешно право. Въпреки това в съответствие с досегашната практика на Съда, въз основа на императивни съображения за правна сигурност, свързани както с публични, така и частни интереси, по изключение е възможно положение, при което предимството на правото на Съюза се ограничава, при спазването на условия, които могат да се определят само от Съда (решение от 8 септември 2010 г., Winner Wetten GmbH, C-409/06, EU:C:2010:503, т. 67). Според запитващата юрисдикция е възможно в случая да са налице такива съображения за правна сигурност, поради което спорната разпоредба да бъде приложима, дори и да не е в съответствие с разпоредбите на Регламент 2016/679, а правните последици от нея да се запазят до влизането в сила на окончателното решение на запитващата юрисдикция. Следователно за произнасянето по разглежданото дело може да е необходимо тълкуване на принципа на правната сигурност и на принципа на предимство на правото на Съюза.